

Sygn. akt **I AGa 310/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: **Ewa Staniszevska**

Sędziowie: **Mikołaj Tomaszewski**

Bogdan Wysocki /spr./

Protokolant: **st. sekr. sąd. Agnieszka Paulus**

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. D.**

przeciwko **B. Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 20 czerwca 2018 r. sygn. akt IX GC 325/18

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Bogdan Wysocki Ewa Staniszevska Mikołaj Tomaszewski

--	--	--

Sygn. akt I AGa 310/18

UZASADNIENIE

Powód S. D. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od **pozwanego B. Z.** kwoty 86.545,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 86.545,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.745 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i wnioski.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt VI GC 226/12 orzeczono, że spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. ma zapłacić na rzecz powoda S. D. kwotę 77.880,53 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 22 marca 2012 r. do dnia zapłaty, nadto koszty procesu w kwocie 7.512 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.417 zł. W dniu 11 lipca 2014 r. Sąd nadał na ten wyrok klauzulę wykonalności.

W ww. procesie powód był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika- adwokata Ł. U., który jako pełnomocnik obsługiwał również inne sprawy sądowe oraz egzekucyjne związane z prowadzeniem przez S. D. działalności gospodarczej.

W ramach obsługiwanego przez kancelarię ww. pełnomocnika na rzecz powoda postępowań sądowych i egzekucyjnych kancelaria ta zajmowała się wszczynaniem tych postępowań i prowadzeniem ich do końca. Nie były sporządzane żadne raporty o przebiegu postępowań, nie dochodziło również do ustnego referowania zdarzeń z poszczególnych etapów spraw. Pełnomocnik kontaktował się z powodem głównie przy podejmowaniu decyzji o skierowaniu sprawy do sądu czy komornika, nadto przekazując informacje o konieczności uregulowania opłat. Jedynie w szczególnie skomplikowanych sprawach powód spotykał się z pełnomocnikiem w celu omówienia strategii postępowania.

S. D. nigdy nie udzielał adw. Ł. U. pełnomocnictwa do odbierania oświadczeń materialno-prawnych, ponieważ udzielał pełnomocnictw jedynie do reprezentacji przez sądem i w postępowaniach egzekucyjnych.

Z uwagi na brak zapłaty wierzytelności stwierdzonej ww. prawomocnym wyrokiem S. D. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto P. B. o wszczęcie i przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego obejmującego cały majątek dłużnej spółki. Postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte i było prowadzone pod sygn. akt Km 2141/14.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto P. B. pismem z dnia 16 września 2014 r. poinformował wierzyciela, że prowadzone przeciwko (...) Sp. z o.o. postępowanie egzekucyjne zmierza ku bezskuteczności. Komornik podał, że dłużnik w sposób faktyczny nie prowadzi działalności gospodarczej pod adresem wskazanym w Krajowym Rejestrze Sądowym, tj. przy ul. (...) w P.. Komornik wyjaśnił, że spółka (...) Sp. z o.o. nie jest właścicielem jakiegokolwiek ruchomości, nieruchomości, nie posiada wierzytelności w stosunku do Urzędu Skarbowego, a także nie posiada środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym. Wobec tego Komornik wezwał wierzyciela do wskazania przedmiotów służących do zaspokojenia wierzyciela oraz złożenia stosownych wniosków co do dalszego sposobu prowadzenia egzekucji. Podkreślił również, że niewskazanie przedmiotów służących do zaspokojenia wierzyciela i nie złożenie stosownych wniosków w zakreślonym terminie będzie traktowane jako nieprzeciwstawianie się umorzeniu postępowania. Rzeczone pismo z dnia 16 września 2014 r. zostało skierowane do pełnomocnika wierzyciela i odebrane w kancelarii pełnomocnika w dniu 19 września 2014 r.

Od daty otrzymania ww. pisma przez pełnomocnika wierzyciela nie doszło do zgłoszenia jakichkolwiek wniosków w postępowaniu egzekucyjnym.

Pełnomocnik S. D. nie przekazał mu informacji o otrzymaniu ww. pisma Komornika z 16 września 2014 r. ani o treści tego pisma.

Postanowieniem z dnia 29 października 2014 r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn. akt Km 2141/14 ze względu na bezskuteczność egzekucji. Postanowienie zostało skierowane do pełnomocnika wierzyciela i doręczone do kancelarii pełnomocnika w dniu 4 listopada 2014 r.

W toku postępowania egzekucyjnego wierzyciel w żadnej części nie uzyskał zaspokojenia swojej wierzytelności.

Pismem z dnia 26 listopada 2014 r. powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty, jako podstawę swojego żądania wskazując art. 299 k.s.h. Powód podkreślił, że w przypadku nieuregulowania przez pozwanego wskazanych należności w terminie 7 dni wystąpi na drogę sądową. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 5 grudnia 2014 r.

Zarówno w chwili zaciągania przez (...) Sp. z o.o. zobowiązania u powoda, wymagalności roszczenia stwierdzonego prawomocnym wyrokiem, jak i prowadzenia bezskutecznego postępowania egzekucyjnego z majątku dłużnej spółki, pozwany pełnił funkcję prezesa zarządu tej spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle dokonanych ustaleń faktycznych żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Powód należycie wywiązał się ze spoczywającego na nim z mocy art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. obowiązku wykazania pozytywnych przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 299 § 1 k.s.h., tj. istnienia zobowiązania oraz bezskuteczności egzekucji. Dla udowodnienia istnienia wymagalnego i niezaspokojonego – do kwoty objętej powództwem – zobowiązania powód przedstawił prawomocny wyrok, opatrzony klauzulą wykonalności, a nadto okoliczność zadłużenia spółki wobec powoda nie była w ogóle przedmiotem sporu. Z kolei na okoliczność bezskuteczności egzekucji wskazuje dokument w postaci postanowienia Komornika Sądowego o bezskuteczności egzekucji.

Spór stron sprowadzał się do zagadnienia, czy roszczenie zgłoszone w niniejszym postępowaniu uległo przedawnieniu przed złożeniem pozwu.

Pozwany argumentował bowiem, że do przedawnienia tego roszczenia doszło w dniu 20 września 2017 r., to jest trzy lata po otrzymaniu przez powoda informacji przedstawionych przez Komornika Sądowego w piśmie z 16.09.2014 r. w sprawie KM 2141/14. Zdaniem pozwanego, skoro pozew został złożony dopiero 9 października 2017 r., roszczenie należało uznać za przedawnione.

Powód podnosił natomiast, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się dopiero od doręczenia pełnomocnikowi wierzyciela odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, zatem pozew w niniejszym procesie został złożony przed upływem trzech lat od tego zdarzenia.

Odnosząc się do powyższego, wskazać należy, że ze względu na deliktowy charakter odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. do przedawnienia tego roszczenia należy stosować art. 442¹ § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat 3 od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak uchwała SN(7) z 7.11.2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009, Nr 2, poz. 20).

Bieg przedawnienia przeciwko członkowi zarządu rozpoczyna się od dnia, w którym wierzyciel dowiedział się o bezskuteczność egzekucji, co najczęściej będzie miało miejsce wraz z doręczeniem postanowienia o umorzeniu z tego względu postępowania egzekucyjnego (por. Komentarz do art. 299 ksh pod red. Z. Jary, Legalis).

Zdaniem Sądu nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) Sp. z o.o., czyli o szkodzie, powód dowiedział się już 19 września 2014 r. Ze zwrotnego potwierdzenia odbioru odpisu pisma z 16.09.2014 r. wynika, że pismo to zostało doręczone fachowemu pełnomocnikowi wierzyciela, czyli powoda, a nie bezpośrednio powodowi. Z zeznań S. D., uznanych za wiarygodne, wynika w sposób niewątpliwy, że pełnomocnik nie przekazał powodowi informacji o treści rzeczzonego pisma komornika, lecz poinformował go dopiero o późniejszym fakcie otrzymania postanowienia o umorzeniu egzekucji. Strona pozwana słusznie podnosiła, że doręczenie odpisu pisma czy orzeczenia pełnomocnikowi strony należy traktować jak doręczenie stronie. Dotyczy to jednak wymiaru proceduralnego skutków takiego doręczenia. W sprawie sedno sporu dotyczy natomiast kwestii, czy doręczenie pełnomocnikowi wierzyciela informacji o nieskuteczności egzekucji może być uznane za jednoznaczne z pozyskaniem przez tego wierzyciela wiedzy o szkodzie w rozumieniu art. 442¹ § 1 k.c. W przekonaniu Sądu nie można tak uznać i to zarówno co do zasady, jak w i konkretnych realiach niniejszej sprawy. Warto w tym miejscu przywołać podzielany przez Sąd pogląd odnoszący się do skutków doręczenia pełnomocnikowi danej strony oświadczenia o potrąceniu wierzytelności, tj. że negatywny – w aspekcie wyniku postępowania – rezultat przyjęcia oświadczenia o potrąceniu wyklucza przypisanie mocodawcy woli udzielenia stosownego pełnomocnictwa materialnoprawnego tylko dlatego, że udzielił on pełnomocnictwa procesowego w zakresie art. 91 k.p.c. (tak wyr. SA w Lublinie: z 29.5.2013 r., I ACA 89/13, L. oraz z 27.11.2013 r., I ACA 532/13, L.). W związku z tym, oświadczenie takie, w braku szczególnego umocowania pełnomocnika strony przeciwnej do odbioru oświadczeń woli w jej imieniu, powinno zostać złożone bezpośrednio podmiotowi reprezentowanemu (tak M. Szadkowski w Komentarz do art. 499 k.c. pod red. M. Gutowskiego, Legalis). Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę powyższy pogląd odnoszony do sprawy w drodze analogii, również przekazanie informacji o stanie faktycznym prowadzonego postępowania egzekucyjnego pełnomocnikowi danego podmiotu nie może być uznane za równoznaczne z faktycznym pozyskaniem tej wiedzy przez ów podmiot.

Również w konkretnych okolicznościach sprawy na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego przyjmując należy, że przed dowiedzeniem się przez S. D. w listopadzie bądź grudniu 2014 r. o wydaniu przez komornika postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego faktycznie nie wiedział on, że postępowanie to zmierza ku bezskuteczności, gdyż wiedzę tę na podstawie pisma komornika z 16.09.2014 r. posiadał tylko pełnomocnik S. D. i mu jej nie przekazał.

Warto w tym miejscu przytoczyć podzielany przez Sąd pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 lutego 2017 r. VI ACa 1972/15 L.), że decydujące znaczenie dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia ma wiedza wierzyciela o zdarzeniu wywołującym ten skutek, a nie potencjalna możliwość powzięcia o nim wiadomości. Przed dniem bezskuteczności egzekucji tej wierzytelności bieg przedawnienia roszczenia wobec członków zarządu nie może się rozpocząć, ponieważ dopiero w tym dniu powstają przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 299 k.s.h.

Niezależnie od powyższego należy zgodzić się z argumentem strony powodowej, że w dacie doręczenia pisma Komornika Sądowego z 16.09.2014 r. wierzyciel otrzymał pismo niewskazujące definitywnie na bezskuteczność egzekucji, lecz jedynie na prawdopodobieństwo umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na jego bezskuteczność.

Wobec tego uznać należy, że warunki aktualizujące odpowiedzialność pozwanego członka zarządu za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. zostały spełnione, a roszczenie powoda nie jest przedawnione, gdyż bieg terminu przedawnienia został przerwany wniesieniem pozwu w niniejszym postępowaniu w dniu 9 października 2017 r.

Wskazane w uzasadnieniu pozwu wyliczenie należności objętej pozwem dotyczącej należności głównej z tytułu wykonawczego przeciwko (...) Sp. z o.o., kosztów nadania klauzuli wykonalności oraz kosztów postępowania egzekucyjnego odpowiadało treści zgromadzonych w sprawie dokumentów i nie było kwestionowane przez

pozwanego. Oprócz należności głównej powód zażądał odsetek od kwoty należności głównej jak w wyroku zasądającym jego należność wobec spółki od daty upływu 7-dniowego terminu na zapłatę wyznaczonego pozwanemu w przedsądowym wezwaniu do zapłaty (doręczonym pozwanemu w dniu 5.12.2014 r.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie przyjmuje się, że odpowiedzialność członków zarządu nie ogranicza się tylko do niewyegzekwowanej wierzytelności w jej nominalnej wysokości. W kilku orzeczeniach Sąd Najwyższy uznał, że odpowiedzialność członka zarządu obejmuje także odsetki za opóźnienie spółki w zapłacie należności, będącej przedmiotem bezskutecznej egzekucji i nie ma znaczenia dla zakresu tej odpowiedzialności fakt, że odsetki te nie biegłyby w stosunku do masy upadłości (por. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 16 października 1998 r., III CKN 650/07, OSNC 1999/3/64; z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003/2/22; z dnia 21 maja 2004, III CK 55/03, lex 172806; z dnia 30 czerwca 2005 r., IV CK 740/04, lex 180931; z dnia 22 czerwca 2005 r. III CK 678/04, lex 177213). Sąd podziela stanowisko wyrażone w tej kwestii przez Sąd Najwyższy.

W konsekwencji orzeczenie o odsetkach ustawowych i odsetkach ustawowych za opóźnienie zasądzonych od pozwanego na rzecz powódki od wskazanej wyżej kwoty znalazło oparcie w art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uwzględnił żądanie powoda w całości. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1-3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżył go w całości. Pozwany zarzucał rozstrzygnięciu:

- naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 442¹ § 1 k.c. w zw. art. 86 i 91 k.p.c. i przyjęcie, że otrzymanie przez pełnomocnika powoda w postępowaniu egzekucyjnym pisma o wysłuchaniu powoda przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania nie skutkowało uzyskaniem przez powoda wiedzy o czynności egzekucyjnej z art. 827 k.p.c., a w konsekwencji o szkodzie, powodując rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia z art. 442¹ § 1 k.c.
- naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne ustalenie, że w dacie doręczenia pisma Komornika Sądowego z dnia 16 września 2014 r. wierzyciel otrzymał pismo niewskazujące definitywnie na bezskuteczność egzekucji, lecz jedynie na prawdopodobieństwo umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na jego bezskuteczność; brak ustalenia, że z akt sprawy KM 2131/14 wynika, iż po sporządzeniu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto P. B. pisma z dnia 16 września 2014r., Komornik nie podejmował żadnych czynności mających na celu poszukiwanie majątku dłużnika oraz wyegzekwowanie należności powoda.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego w I instancji w wysokości 5.400 zł i 17 zł tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za postępowanie w II instancji, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny, zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Ustalenia faktyczne sądu I instancji, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, nie budzą wątpliwości i dlatego Sąd Apelacyjny przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Ustalenia te nie są też w istocie kwestionowane w apelacji w ramach podniesionych tam zarzutów o charakterze procesowym.

Ich analiza pozwala bowiem na przyjęcie, że rzeczywistą intencją skarżącego nie jest w tym przypadku zamiar kwestionowania któregokolwiek z konkretnych ustaleń faktycznych sądu, ale raczej próba podważenia prawidłowości przeprowadzonego w uzasadnieniu wyroku procesu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy prawa materialnego, tzn. art. 442¹ § 1 kc.

W praktyce, z jednym wyjątkiem, wszystkie ustalenia Sądu Okręgowego poczynione zostały w oparciu o treść niespornych co do swej prawdziwości materialnej i formalnej dokumentów urzędowych.

Na podstawie zeznań powoda ustalono jedynie, kiedy dowiedział on się od swojego pełnomocnika o tym, że egzekucja prowadzona przeciwko spółce (...) sp. z o.o. okazała się bezskuteczna.

Ustalenia sądu I instancji w tym zakresie nie są jednak kwestionowane w apelacji, bowiem skarżący stoi na stanowisku, zgodnie z którym powzięcie wiedzy o sytuacji dłużnika przez pełnomocnika wierzyciela jest równoznaczne z uzyskaniem takiej wiedzy przez samego wierzyciela.

Przesądzenie tego zagadnienia w realiach sprawy okazało się jednak zbędne.

Sąd I Instancji dopuścił się bowiem rzeczywiście naruszenia prawa materialnego, jednak w sposób nie rzutujący na ostateczną ocenę poprawności zaskarżonego wyroku.

Z pisemnych motywów wyroku wynika, że Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia przyjął treść przepisu art. 442¹ § 1 kc w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 czerwca 2017r., tzn. przed wejściem w życie jego zmiany wprowadzonej przepisem art. 33 ustawy z dnia 21 kwietnia 2017r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji (Dz.U.2017.1132).

Wskazuje na to argumentacja sądu orzekającego, który zasadnicze znaczenie przypisał okoliczności kiedy powód jako wierzyciel rzeczywiście **dowiedział się** o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce a nie kiedy przy zachowaniu należytej staranności **mógł się o tym dowiedzieć**.

Podzielając zasadniczo przedstawione w tym przedmiocie wywody teoretycznoprawne sądu, należy jednocześnie zauważyć, że nie uwzględniają one w sposób dostateczny obowiązującego stanu prawnego, a mianowicie treści intertemporalnej normy przepisu art. 38 w/w ustawy z 21 kwietnia 2017r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji.

Zgodnie z jego brzmieniem do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. przed dniem 27 czerwca 2017r.), a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepis art. 442¹ § 1 kc w nowym brzmieniu, nadanym wspomnianą ustawą, z tym, że jeżeli trzyletni termin przedawnienia rozpocząłby bieg przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, **termin ten rozpoczyna bieg w dniu jej wejścia w życie, czyli w dniu 26 czerwca 2017r.** (por. art. 40 ustawy w/w z dnia 21 kwietnia 2017r. o roszczeniach...).

Przenosząc to na grunt rozpoznawanej sprawy w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie budzi obecnie wątpliwości charakter odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania na podstawie art. 299 § 1 ksh.

Jak trafnie wskazał sąd I instancji odpowiedzialność ta ma charakter deliktowy, a do przedawnienia wynikających stąd dla wierzyciela spółki roszczeń znajdują zastosowanie reguły i przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń odszkodowawczych z tytułu czynów niedozwolonych (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008r. w spr. III CZP 72/08, OSNC, z. 2 z 2009r., poz. 20).

Z kolei poza sporem jest, że powód nie miał wiedzy o szkodzie, czyli bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce zarządzanej przez pozwanego, przed dniem 19 września 2014r., czyli przed doręczeniem jego pełnomocnikowi

pisma komornika z dnia 16 września 2014r., zawiadamiającego o braku skuteczności dotychczas przeprowadzonych czynności egzekucyjnych.

Termin przedawnienia roszczeń odszkodowawczych powoda, wynikających z przepisu art. 299 § 1 ksh, nie mógł rozpocząć się wcześniej, także według twierdzeń pozwanego, niż w dniu 19 września 2014r.

Prowadzi to do wniosku, że trzyletni termin przedawnienia, który rozpoczął bieg przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 21 kwietnia 2017r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji, nie upłynął jeszcze w dniu 26 czerwca 2017r., czyli w dniu jej wejścia w życie.

Stosownie zatem do międzyczasowej reguły przyjętej w art. 38 tej ustawy trzyletni bieg przedawnienia rozpoczął bieg od nowa w dniu 26 czerwca 2017r. i upłynąć mógł najwcześniej w dniu 26 czerwca 2020r.

Z przyczyn oczywistych zatem, i to niezależnie od podzielenia argumentacji prawnej jednej czy drugiej strony, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia był bezzasadny.

Zaskarżone orzeczenie mimo częściowo błędnego uzasadnienia odpowiada zatem prawu.

Co do zasady bowiem odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego, wynikająca z art. 299 § 1 ksh, nie mogła budzić wątpliwości.

Powód wykazał istnienie podstaw tej odpowiedzialności w postaci posiadania wymagalnej wierzytelności wobec spółki (...) sp. z o.o. oraz bezskuteczność prowadzonej przeciwko niej egzekucji.

Natomiast pozwany, poza podniesieniem zarzutu przedawnienia, nie powoływał się na występowanie okoliczności egzoneracyjnych, o jakich mowa w art. 299 § 2 ksh.

Z tych przyczyn na podstawie art. 385 kpc oraz powołanych wyżej przepisów prawa materialnego Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O należnych powodowi kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono (punkt 2 wyroku) na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, przy uwzględnieniu treści § 10 ust. 1 pkt 2) w zw. z § 2 pkt. 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.).

Bogdan Wysocki Ewa Staniszewska Mikołaj Tomaszewski